

FLAVIA BĂDIC

Planul atracției

Seducție

Bookzone
BUCUREȘTI, 2021

Prolog

Este trei dimineața. M-am trezit în fața barului cu o dorință acută de a cere ceva care să-l dea pe spate pe tipul ăsta insistent de lângă mine. Datorită tendinței mele de a vorbi înainte de a gândi, rostesc răspicat:

– Trei *blow jobs*!

Ce Dumnezeu o fi fost în capul meu? Simt o privire care mă apasă în ceafă și văd barmanul care încearcă să-și ascundă râsul. Dintre toate alegerile pe care le puteam face pentru un cocktail, oare de ce am zis asta?

– Imediat, pisi! îmi zice barmanul, începând să scoată paharele, gheața și sticlele: Amaretto, Baileys, tub de frișcă. MMMM, frișcă! De-aia am ales.

Aș ceda bărbatului din spatele meu paharul, doar ca să văd cum își șterge frișca de pe buza de jos. Se pare că mă comport ciudat în seara aceasta. Pe bune! Se vede că nu obișnuiesc să ies prea des, iar muzica puternică, în combinație cu alcoolul, îmi ametește gândurile.

Fluturașii din stomac sunt mici copii pe lângă stolul pe care îl simt eu acum, de când m-a abordat personajul ăsta arogant. Mult prea arogant pentru binele lui și mult prea atractiv pentru binele meu.

Încerc să nu mă întorc ca să-i văd reacția, deși mă cam roade curiozitatea. Până la urmă, sunt femeie și... deși știu că „curiosity killed the cat”, trebuie să îmi arunc un pic privirea, doar ca să validez faptul că încă se uită la mine.

O să mă includ în categoria „noi, femeile adorăm să știm că suntem admirate”. De parcă avem nevoie neapărat de cineva care să ne spună că suntem OK, altfel nu credem, privindu-ne în oglindă.

Înclin încet capul și bineînțeles că am dreptate: suntem ochi în ochi. O privire fixă mă fulgeră: e ca și când omul ăsta poate să vadă prin mine.

Mă simt ca la tomograf: în câteva secunde, privirea lui a cuprins fiecare fir de păr, fiecare bucățică vestimentară, dar probabil și ce este pe dedesubt.

Oare ne cunoaștem? Întorc capul spre bar și, într-o fracțiune de secundă, răvășesc amintiri, locuri, situații, întâlniri... poate-poate memoria mea RAM nu dă rateu de data aceasta. Cu toate astea, NIMIC. Nu-l cunosc și nici n-aș vrea.

HA! Pe cine păcălesc? Normal că aș vrea! Doar că, datorită frumoasei mele creșteri, scot un milion de motive: *Nu se cade! Nu se poate! Nu trebuie! Ce părere și-ar face despre mine? Ce-ar zice prietenele mele? Ce-ar zice barmanul? Dacă e un psihopat? Dacă vrea doar sex? Dacă vrea mai mult decât sex?...*

STOP!

Dar eu de fapt ce vreau? Asta mă cam pune în dificultate. Să mor dacă știu la ora asta să disting ce e bine și ce e rău! Dar știu că vreau să-l cunosc, totuși.

De ce să mă mint? O să mai analizez eu mâine, dar acum simt că mă așteaptă ceva inedit.

După tot studiul mental de adineaori, cu care sunt deja familiarizată după cei 35 de ani de când îl practic, decid să mă întorc cu bărbia sus, cu toată mândria de femeie pe mine, cu încrederea de care încă nu știu că sunt capabilă să o posed și cu tot zâmbetul de care sunt în stare.

Nu obișnuiesc să flirtez, dar nu poate fi așa de greu. Cel puțin, așa îmi spun mereu prietenele mele.

Când mă întorc cu fața spre el... tipul nu mai este în spatele meu. AAAAAH! S-a zis cu ideea mea de a trăi momentul la intensitate maximă.

Pe fundal, îl aud pe barman care-mi zice că băuturile sunt gata, dar privirea mea îl caută pe EL.

La primul impuls nu-mi trebuia să-l cunosc, și acum, că m-am decis că prezența lui îmi trebuie, uite că pur și simplu nu mai este aici. Înregistrez undeva, aproape de ieșire, silueta lui: păr șaten cu țepi (cine își mai face țepi în ziua de azi?), cămașă albă impecabilă, blugi negri strâmți și... Și cam gata, pentru că ușa se închide în urma lui.

La naiba!

OK, Lia, hai să ne trezim la realitate! Nu tuturor posesoarelor de decolteu mai puțin generos li se întâmplă lucruri senzaționale. Sau, poate, fetelor în general li se întâmplă... ceva, dar nu și ție.

Iau paharele și mă întorc pe ringul de dans la prietenele mele, Eleonora și Manuela.

Pe scurt, Ele, Manu și cu mine sărbătorim prima mea zi la Cluj. Rămasă fără loc de muncă, m-am

relocat din Chișinău în mijlocul românilor, unde sper cu ardoare la un nou început.

Pe ring, constat că nici băutura și nici muzica nu își mai fac efectul. Brusc, mi-a pierit cheful de distrat. Restul băieților nu au acel *ceva...* nu că n-ar fi tipi atractivi în clubul ăsta, dar majoritatea sunt bătărani.

Capitolul 1

Sâmbătă după-amiază, Ele îmi trimite un mesaj:
„Lia, vezi că vin spre tine. Avem de povestit.”

Oare de ce cred prietenele mele că sunt mereu umărul lor liber, salteaua lor de salvare, sfătuitoarea, înțeleghătorul și orice alte utilizări îmi mai atribuie?

De fapt, cred că sunt un fel de bucătar-psiholog pentru ele: gătesc și ascult. Câteodată, mai torn și în pahare. Frumos, nu? Alții ar plăti bani mulți pentru serviciile astea! Se pare că eu ofer servicii cu titlu gratuit.

Și, că veni vorba de bani, realizez că, deși m-am mutat în acest oraș de două luni deja, nu am reușit să-mi găsesc de muncă.

Iau telefonul și tasez repede un „K. Te aștept”, după care mă gândesc să folosesc prilejul pentru a discuta cu Ele despre CV-ul meu.

Eleonora Firu este genul de femeie care îți rămâne în minte, chiar dacă o vezi o singură dată: blondă, cu forme pline și cu o prezență intimidantă. Este jurist la cea mai mare firmă de avocatură din oraș.

Norocoasa, a fost ajutată de prietena noastră comună, Manuela Goicea, care lucrează acolo la

resurse umane, încă de când a ieșit de pe băncile facultății.

Noi trei formăm grupul perfect: blondă - roșcată - brunetă. Este chiar imposibil să nu fim remarcate atunci când ieșim împreună. În oraș

Ne știm de când eram copii și băteam ulița în sus și în jos pe la țară, la bunici.

Pe vremea aceea, viața era atât de simplă, încât îmi amintesc cu nostalgie momentele fericite și lipsite de griji. Ne-am împărtășit cele mai dubioase întâmplări, aventuri și secrete. Nu ne ascundem nimic și am încercat mereu să ne ajutăm una pe cealaltă.

De fiecare dată când simt nevoia să vorbesc cu cineva, ele sunt singurele despre care știu sigur că mă pot înțelege. Câte dileme am împărtășit împreună...

Sunt norocoasă că le cunosc.

Unul dintre avantajele faptului de a avea un prieten de o grămadă de vreme este că știi exact ce se așteaptă să găsească atunci când vine la tine. În cazul lui Ele, acel *ceva* sunt pastele sau pizza.

Drept pentru care, mă apuc repede de niște spaghete, astfel încât să fie treaba măcar pe jumătate gata, până apare ea la ușă.

Cât fierbe sosul, mă duc în dormitor să-mi organizez șifonierul. Doar n-aș putea să stau! Sunt o susținătoare a principiului „fiecare clipă trebuie folosită la maximum”.

Mă întreb cum reușesc unele femei să stea degeaba. Eu, una, n-aș putea! Deși de obicei toate lucrurile sunt puse la linie, mai am momente în care mai deraiez de la „magia ordinii”. Recunosc că am o

obsesie ca fiecare lucru să fie pus într-un anumit fel și nimeni nu poate face asta mai bine ca mine. Decât să fie altfel, mai bine nu este deloc. Nu-i așa?

Probabil, din acest motiv sunt încă singură la 35 de ani.

Nu că n-aș fi avut numeroase ocazii! Doar că le-am dat cu piciorul la toate, rând pe rând.

Gândesc prea mult fiecare acțiune, analizez prea mult fiecare persoană și găsesc mereu motive pentru a nu alege. Creierul meu nu se oprește niciodată, iar asta devine foarte frustrant, câteodată. Aș avea mare nevoie de liniște totală.

În timp ce rearanjez lucrurile, simt un puternic miros de ars. O, NU! ăsta e sosul meu!

Fug spre bucătărie, mă lovesc de marginea unui fotoliu (o să am o vânătaie magnifică), mi se împleticește papucul în cablul de la telefonul fix (*adu-ți aminte să faci ceva cu firul ăsta*) și mă trezesc brusc pe jos. Minunat!

Colac peste pupăză... se aude și soneria. Astăzi chiar nu este ziua mea cea mai bună.

– Intră! E deschis! mă trezesc urlând în procesul de adunare a membrilor de pe jos.

Jenant, știu. Dar asta sunt eu! M-am împăcat de mult cu mine. Nici măcar nu mai încerc să caut justificări pentru neatenția mea. Am depășit acest moment anul trecut, când m-am hotărât să accept că asta face parte din mine.

– Bună, Lia! Ce Dumnezeu faci acolo pe jos? îmi zice Ele cu îngrijorare.

Știi că țin la mine, dar, în astfel de momente, aș prefera să nu empatizeze nimeni cu mine. Ignoră-mă!

– Bună, miss! Fă-te că nu mă vezi! Doar știi cum sunt. Am simțit că se prinde ceva pe foc și m-am împiedicat pe traseu.

– OK, sună a ceva ce doar tu ai face. Altă vânătaie la purtător?

– Bineînțeles! Vrei să îți arăt colecția de pe piciorul drept?

– Nope. Hai, dă-i cu amestecatul acolo, ca să nu luăm foc! Cu norocul tău... cine știe?!

În astfel de momente, îmi apreciez gândurile și faptul că nu le poate auzi toată lumea: *Ha-ha ce să zic?! Când e de mâncat, îți place! Nu mai faci comentarii răutăcioase.*

Cât Ele se instalează pe canapea, eu termin spaghetetele, scot o apă din frigider și o chem.

– Hai să mâncăm repede ceva și pe urmă te ascult.

– Cred că ar fi mai bine să ascuți, și pe urmă mai vedem și cu mâncatul.

Poftim? Ce ați făcut cu prietena mea? Cred că a fost răpită de extratereștri. Sau, cel mai probabil, este vorba de ceva grav, dacă alege vorbitul în detrimentul mâncatului.

Ea este gurmandul înrăit. O invidiez, de fapt. Poate să mănânce și un porc, și e mereu în formă. Cum poate să arate așa?

Revenind la ale noastre, oare ce vrea să îmi spună așa de grav, de nu îmi putea povesti la telefon?

Nu părea supărată, terorizată... poate doar super agitată. Nu am sesizat să aibă vreo durere în ultima vreme. S-a certat cu soțul ei? Are probleme cu copilul? Vine taică-su la ea? Pleacă iar într-o delegație? Are cumva probleme cu colegii pisălogi de la muncă? Mai inventariez repede câteva supoziții și mă decid că mai bine o ascult. Sigur nu poate fi așa grav!

Mă așez pe canapea și aștept să văd cu ce informație mă lovește.

– Lia, mai ții minte că ne-ai povestit de Mister Dark? Tipul ăla șaten, cu țepi, care te-a tachinat în club în noaptea în care am sărbătorit mutarea ta aici?

Serios? Asta era ce trebuia să discutăm pe nerăsuflăte? Asta era mai important decât mâncarea?

Fetele astea și-au făcut un hobby din a mă cupla cu oricine, doar să mă vadă cu un bărbat lângă mine. Offf, fetelor! Totuși... UUUU... cum să îl uit? Cum poți uita așa ceva?

M-a tachinat e puțin spus! *„Când te-ai gândit să te îmbraci așa, nu ai luat în considerare că s-ar putea ca tot clubul să tragă de tine?”* Îmi aduc aminte ca ieri prima lui replică. Ce nepoliticos!

Ca să nu mai zic că privirea lui trăgea și ea într-un hal de mine... de sus până jos.

Ei, și ce? M-am îmbrăcat super strâmt, super scurt, super negru, super tocuri. Arătam periculos și aveam un ruj roșu, care ar fi instigat orice bărbat.

Eram după o despărțire și fetele m-au convins să încerc ceva îndrăzneț. Muuuuult prea îndrăzneț, așa zice!

– Mda, parcă mi-l amintesc. Ce-i cu el?

Nu puteam să îi dau satisfacția de a recunoaște fățiș că încă mă gândesc la el. Am discutat toate trei același subiect câteva zile la rând, până m-am decis că era cazul să-l pun deoparte în caseta cu amintiri.

– Cred că l-am văzut la muncă ieri seară. Intra în sala de conferință, îmi spune ea zâmbind. Cred că vrea să se angajeze pe postul de secretară rămas liber după scandalul de marți cu Sonia, care a fost dată afară, între timp. Tipa aia se credea peste toți: venea și pleca când avea chef, comenta mereu când trebuia să stea peste program... Înțeleg că era sexy și o țineau să le aducă și cafelele, dar ce e prea mult e prea mult. Se zvonea prin departament că se suia cu fundul pe biroul directorului. Problema nu e că directorului nu îi plăcea, ci că era cât pe ce să divorțeze din cauza ei. Sonia n-a văzut că era de față și doamna Eva în acel birou. Probabil că firma caută acum pe cineva mai serios.

– Oau! Nasol moment. Dar nu înțeleg ce treabă am eu și Mister Dark în povestea asta.

– Doar nu vrei să îți răpească șansa de a te angaja! În sfârșit, a apărut un post liber la noi. Asta este de fapt marea veste! Hai că de data asta ai și o pilă bună la resurse umane. Aceași pilă m-a ajutat și pe mine. Ți-a programat Manu un interviu pentru luni dimineață.

Procesez rapid informația cu jobul de secretară. Nu-i deloc rău. Este o superșansă pentru mine. Luni

dimineată mi-a zis că e interviul. OK, am destul timp să mă pregătesc. Azi e abia sâmbătă. Stai așa! E sâmbătă seară! Trebuie să îmi scriu CV-ul, să îmi fac unghiile, să mă gândesc cu ce mă îmbrac... Doamne! Cu ce mă îmbrac? Trebuie să mă duc la shopping! Nu mă pot prezenta la interviu cu o cămașă de când era bunica fată. Oare de ce nu mi-am cumpărat nimic până acum?

– ALOOO! Tu auzi ce ți-am spus?

Cred că Ele și-a dat seama că analizez intens ceva în minte. Speram că procesarea informațională anterioară să nu fi durat așa de mult. Se pare că trebuie să pun pe pauză și să dau drumul la gură, în schimb.

– Da, te-am auzit.

– Și de ce ești așa calmă?

– De ce ești tu așa disperată?

Replica asta a făcut-o pe Ele să închidă gura. Voia să-mi mai zică ceva, dar s-a răzgândit. Așa că pot continua eu:

– Încercam să-mi stabilesc prioritățile până luni.

– Hai, scoate laptopul repede! Trebuie să ne uităm peste CV-ul tău și trebuie să ne asigurăm că este perfect.

Da, recunosc că am momente când îmi trebuie un șut în fund.

Eeeee, așa mai da: asta numesc eu ajutor. Mă ridic cu grijă de data asta, ca să nu mă răstorn iar pe jos și să mă trezesc cu vreo vânătaie pe față, de care nu aș putea scăpa în timp util.

Iau laptopul de pe birou (oare cine mai are laptop auriu, ca mine?) și mă întorc în sufragerie. Îl deschid, caut documentul cu istoria carierei mele de până acum și i-l dau să-l citească.

– Hai să vedem ce avem aici: școală, diplome, cursuri, hobby... Bineee! Obiectiv profesional... Rău-rău-rău! Cum să scrii că vrei să fii cea mai bună?

– Păi asta vreau! Este un fel de provocare personală: nimeni nu-și poate lua laudele în locul meu. E ceva rău în asta?

– Spune-o și tu măcar altfel. Că nu dă bine deloc.

Punct ochit, punct lovit! S-ar putea să zică bine. Ia să vedem, cum putem refraza chestia asta...

– Ceva gen *Doresc să îmi continui cariera, investind în dezvoltarea mea personală, profesională și, implicit, în cea a companiei*, continuă Ele, întrerupându-mi tentativa de reformulare a propriului obiectiv. Cât de stupid pare să-ți seteze altcineva obiectivul profesional?

– Știi ceva? Stai că fac eu aici ce modificări consider. Ai încredere în mine? insistă ea.

– Da. Doar că urăsc să te porți cu mine de parcă aș fi un copil neajutorat. Puteam și eu să modific.

O văd pe Ele că își dă ochii peste cap, ca și când ar spune *Mda, lasă că îți trece*. Dar o las să butoneze. Trebuie să fiu cu o clasă mai sus decât Mister Dark! Cel puțin, de această dată.

Acum nu mai suntem în club, nu mai sunt amețită și am un scop: postul trebuie să fie al meu!

Dacă soarta ne face să ne întâlnim și a doua oară (deși sper din suflet să evit contactul, pentru că nu

știu dacă mă voi putea controla în fața lui), n-o să mai fiu în dezavantaj. De data asta, o să fim care pe care! Și, cum uleiul stă de obicei deasupra, ia ghicește, cine e apa și cine e uleiul, dintre noi doi?

Nu apuc să-mi duc gândurile la bun sfârșit, că sunt brusc întreruptă.

– Am terminat, miss! L-am și trimis la biroul de resurse umane, pe e-mail. Ziceai ceva de mâncare?

Un zâmbet imens și niște ochi mari verzi se uită la mine.

Îmi vine să râd. Să nu te pui cu blondele, când le este foame!

Se pare că Ele a depășit momentul ei de seriozitate, așa că suntem pe drumul cel bun.

Pun repede două farfurii și ne așezăm la masă.

– Dai și tu ceva de băut, în afară de apă? Doar nu crezi că am făcut așa muncă pentru tine degeaba, glumește ea, și-mi face cu ochiul.

– Am doar o sticlă de cidru de vreo trei săptămâni în frigider. Merg? Încerc să mă revanșez eu cu o tentativă de zâmbet și cu un clipit de pleoape, mișcare care știu că o amuză de fiecare dată.

– Jesus! Dar tu chiar nu mai bei, miss? Dă-o încoace, că nu expiră așa repede! În plus, chiar nu știi ce pierzi!